

*Meditacije i
razmišljanja*

Kralj kraljeva

fra Josip Brandejs

Gospodar gospodara, Onaj koji je oduvijek i zauvijek dolazi k nama, dolazi za tebe. Mudraci s istoka pojavili su se u Jeruzalemu raspitujući se: „Gdje je taj novorođeni kralj židovski? Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.“ (Mt 2,2)

I ja te tražim Kralju moj. Ti dolaziš. Ulaziš u svijet za nas, ponizuješ se, o savršena poniznosti. Ti koji si neizmjeran, nebesa te ne mogu obuhvatiti, dolaziš tiho, polako u zimskoj noći, dolaziš kao Dijete. Bepomoćan se predaješ u ruke nježne Majke i Josipa tvog čuvara. Uzimaš jednostavne da Ti služe i brinu se za Te.

O savršena poniznosti, koja ne gledaš na vanjštinu, nego srce. Koja izigravaš jake, a uzdižeš slabe. Ti koji napuklu trsku ne lomiš. Čekaš nas nježna strpljivosti, bdiješ u poniznosti, dolaziš nam, kucaš, čekaš da ti otvorimo srca i da ti u tišini svoga srca kažemo: „Uđi, Kralju, uđi u svoj hram i sjedi na prijestolje, ono koje si stvorio, koje samo tebi pripada, a koje si k tome i otkupio. Uđi u moje srce!“

Ovaj Božić Ti se želim potpunije predati – blizu si, želim ti otvoriti svoje srce.

Mnogo puta si želio ući u hram moga srca (koji jedino Tebi pripada), kucao si, tražio si, zvao si me, ali nekad ti nisam otvarao. Ljubav nije bila ljubljena. Tvoje prijestolje je bilo zauzeto, a vrata

zatvorena. Sjedio je onaj kome to ne pripada: moja sebičnost, moja oholost, moje nepraštanje.

Prorok Izaija piše: „Svi mi ko lišće otpadomo i opačine naše ko vjetar nas odnose.“ (Iz 64, 5b)

O savršena poniznosti, blagosti i strpljivosti, ovaj put te čekam, pripravljam ti put, hrapavo – izglađujem, neravno – ravnam, svaka gora moga grijeha neka se spusti, a svaki brežuljak sebičnosti, oholosti, nepraštanja, izdaje neka nestane jer dolazi Kralj kraljeva. Dolazi Gospodar gospodara. Dolazi moj Otkupitelj. Dolazi onaj komu pripadam, Onaj koji me stvorio, Onaj koji me beskrajno ljubi.

U Pismu piše: „Recite preplašenim srcima: Budite jaki, ne bojte se! Evo Boga vašega, odmazda dolazi, Božja naplata, on sam hita da nas spasi.“ (Iz 35, 4)

I ja znam da dolazi, očistit ću hram svoga srca i kažem: „Dođi, Gospodine, dođi, čekam te.“ Otvaram Ti vrata i kažem: „Dođi“. Uđi i razderi hramsku zavjesu koja me odvaja od tebe, zavjesu sljepoće i grijeha. Svojim svjetlom sve očisti. Neka bude savršeno za Te, neka bude sveto. Ulij svoju ljubav! Neka voda Tvoje milosti ispuni sve pukotine, ozdravi ih i iscijeli. Ispuni ga svojim mirom i učini srce moje po srcu svome i po svojoj svetoj Volji jer Tebi se predajem. Ti vladaj u meni!

Kralju mira, Kralju slave, Kralju neiscrpne milosti, čiji je jaram lagan i čije je breme lako, potpuno ti se predajem, jer kako kaže sveti Augustin: „Nemirno je srce moje dok se ne smiri u Tebi“.

Slava ti, Kralju Isuse Kriste!

Pronaći Božje lice

fra Oliver Marčinković

Božić je blagdan Kristovog dolaska na svijet. Slavimo utjelovljenje Božje i njegov silazak među nas ljude. Velik je to blagdan i razlog veselja i slavlja. No pored svih nedaća koje nas i naše misli zadnjih mjeseci i godina zaokupljaju kao da smo se zaboravili iskreno radovati. U nekima se rađa misao kako se Bog skriva i kako nas je ostavio da se sami izborimo s izazovima našeg vremena. Vrijeme velike radosti nam tako može proći u pretjeranoj brizi i neraspoloženju. Pitamo se kako u ovakvim uvjetima Bog može doći do nas i mi do njega.

Filozof Martin Buber ispričao je priču o dječaku koji se s prijateljem igrao skrivača, dobro se sakrio i čekao je da ga pronađe. Nakon nekog vremena je izašao iz svog skrovišta i shvatio da ga ovaj ne traži te je plačući išao kući.

Upravo u ovoj priči čovjek može pronaći cijelo otajstvo božićne tajne. Bog jest skrovit i tih, ali želi da ga pronađemo. No u našoj ljudskoj slabosti prebrzo odustajemo od traženja ili ga uopće ne počnemo tražiti te se Bog nerijetko osjeća kao onaj dječak u priči. Bog nas neće prisiliti da ga tražimo jer poštuje našu slobodu koju nam je sam dao. U toj slobodi želi da iskusimo ono slatko iskustvo čekanja, traženja i pronalaženja. On nas traži da bismo mi njega mogli naći. Daje nam znakove kako bismo ga lakše pronašli i govori nam: „Tražite me“. No nerij-

etko ga tražimo na krivim mjestima, ne slušamo ga i ne čitamo znakove po kojima možemo do Njega. Ne može ga se pronaći samo u svjetlu božićnih lampica, u buci i užurbanosti našega vremena, u uspavanosti naših srdaca. Nećemo ga također pronaći ni u blještavilu našega svijeta ili u velikoj pompji. Naći ćemo ga u tišini, u skromnosti i ranjivosti, u obličju maloga djeteta. Upravo u toj maloj štalici našeg srca. Ako hoćemo, možemo zajedno s papom Benediktom XVI. reći kako je zapravo: „Božić njegovo skrovište.“ Upravo tu ga možemo pronaći u svoj njegovoj ljubavi u kojoj nas on sam ljubi.

Bog je preko Marije sišao u svijet u obličju djeteta kako bi nam olakšao potragu. Došašće je vrijeme koje nas priprema za taj dolazak i podsjeća nas gdje ga možemo pronaći. Pitanje je samo imamo li mjesta za njega ili ćemo ga i mi izgurati negdje na periferiju života. Pored svega nije zgorega podsjetiti da On ne dolazi uvijek onakav kakvog ga očekujemo. Ne pronalazimo ga samo jednom godišnje u maloj skromnoj štalici kad slavimo njegov rođendan, nego i u dubinu našeg srca, u našoj svakidašnjici, u bližnjemu koji pati i tuguje, u osamljenima, bolesnima i u potlačenima. Bližimo se kraju Došašća, ali iskoristimo i ovo malo vremena koje nam je još ostalo da se iskreno pripremimo za Božić, da budemo budni, u iščekivanju i u nadi, otvorenih očiju i ušiju za druge i čistoga srca. Neka naša potraga za Božjim licem završi u zajedničkoj radosti i veselju kako bi božićni blagdani bili za nas ispunjeni i milosni.

Vjernost Božjoj Riječi

fra Valentino Radaš

Devet mjeseci prije „Prvog Božića“ Bog je uputio poziv mladoj djevici imenom Marija. Zbilo se to u gradiću Nazaretu koji je bio daleko od važnih puteva. Preko arkandela Gabrijela Bog poziva Mariju na majčinstvo, štoviše, na djevičansko majčinstvo. Marija se s pravom pita kako će to biti, odnosno, kako je to moguće. Možemo primijetiti da Marija svoju vjeru ne poklanja tako lako i tako brzo, nego provjerava objavu koja joj se događa. U vjeri postoje stvarnosti koje nadilaze naš ljudski razum, ali ne moraju nužno biti protiv njega. Bog ima s nama svoje planove koji nas visoko nadilaze i koje ne možemo odmah razumjeti. Tako nam preko proroka Izaije kaže: „Jer moje misli nisu vaše misli, i puti moji nisu vaši puti – riječ je Gospodnja. Visoko je iznad zemlje nebo, tako su visoko puti moji iznad vaših putova i misli moje iznad vaših misli“ (Iz 55, 8-9).

Nakon zbunjenosti i propitivanja arkandeo daje Mariji odgovor: „Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti“. Drugim riječima, to je Božje djelo, Marijo, a ne ljudsko. Ne brini se, samo vjeruj Bogu: „Prepusti Gospodinu putove svoje i on će sve voditi. Ta Bogu ništa nije nemoguće“. Na arkandelove riječi Mariji usklikta srce te odlučno reče: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“. Marija se otvara Bogu te ljubavlju i vjerom odgovara na Božji poziv. Sve svoje povjerenje,

nepodijeljena srca stavlja u Božju riječ, oslanja se na nju. Vjera je temeljna opcija, stvar životne odluke, ona prodire u sve pore ljudskog života.

Žena svoje dostojanstvo gubi u trenutku kada kaže suprotno od Marije: „Ne želim biti službenica Božja“. Gubeći milost Božju, žena gubi svoju unutarnju ljepotu koju nikakva izvanjska uljepšavanja ne mogu zamijeniti. Kada žena kaže da riječi Božjoj, ona posjeduje nadnaravni autoritet. Njezina prisutnost zrači ljubavlju i mirom. Njezina utroba je sveto mjesto jer je hram života. A zlo se upravo mnogo obara na ženu jer je ona čuvarica života.

Marija je pristala staviti Božju riječ ispred ljudske riječi. Božja je riječ svijetlila Mariji u njenom životu. Međutim, poznato nam je iz evanđelja da je ona prolazila i vrlo teške situacije u svom životu. Zasiurno je bilo trenutaka kada nije odmah jasno shvaćala Božju volju. No Marija je izrekla svoj da svemu što će se događati u njenom životu, bez obzira je li nešto mogla pretpostaviti ili ne. Njen da je ustrajan i živ do kraja. Uza sve ono što nas nosi u životu s Bogom stiže nas i teret koji nam „savija leđa“, ono za što bismo željeli da nas radije mimoide. Marija koja je jednom povjerovala Bogu, više ne sumnja u Njegovu svemogućnost; vjeruje da je može izbaviti i iz najtežih životnih situacija. Ona nema potrebu kontrolirati svaku situaciju jer vjeruje da Bog sve vodi i izvodi na dobro.

I u Josipovu životu raste vjera. On ne vjeruje samo u Boga, nego, kao i Marija, vjeruje Bogu, njegovoj riječi. Prepušta se Božjem vodstvu i osluškivanju Božje riječi. U posl-

jednjim danima Marijine trudnoće Josip se zajedno s njom uputio iz Nazareta u Betlehem da se podvrgnu popisu stanovništva. Udaljenost između ta dva mjesta iznosi oko 130 km, što znači da su nekoliko dana morali pješaćiti do Betlehema. Možemo zamisliti kako je Mariji bilo prevaliti toliki put u takvom stanju. I kad su napokon stigli u Betlehem i odahnuli, opet nevolja – za njih nema mjesta u svratištu. No ipak im je Bog providio skromnu štalicu u kojoj su iščekivali „Prvi Božić“. Marija i Josip su, dakle, već na početku svog poslanja, prije Isusova rođenja, prošli kroz mnoge nevolje. Oni su

se otvorili Božjem pozivu i njegovoj riječi kojoj su ostali vjerni do kraja. Tko, dakle, računa s Bogom, njegove nevolje i patnje postaju „plodno tlo“ na kojem raste vjera. Svemoć Božje ljubavi nadilazi i osmišljava patnju koja je iznutra preobražena i usmjerena na nadu.

Usmjerimo svoja vjernička srca nadi koju smo jednom zasvagda položili u Isusa Krista, našeg Spasitelja. Neka nam u našem predanju Božjoj Riječi pomogne Blažena Djevica Marija, nositeljica i vršiteljica Božje Riječi te i mi svakodnevno izrecimo svoj „da“ Gospodinu i njegovoj svetoj volji!

Kućo zlatna

fra Josip Brandejs

Nakon što smo izmolili krunicu, razmatrat ćemo nad zazivom u *Lauretanskim litanijama*.

Kućo zlatna

Događaj iz Ivanova evanđelja, kada je Lazarova sestra uzela libru prave dragocjene pomasti i pomazala Isusove noge, navodi da se cijela kuća ispunila mirisom pomasti. Tako se i Djeвица Marija, nakon što je začela Gospodina Isusa po Duhu Svetom, ispunila svim milostima i Duhom Svetim.

Zovemo je i *Kućo zlatna* jer je pod svojim srcem devet mjeseci nosila Boga. Onoga koji je sama ljubav i milost.

I kao što se sve ono što je blizu vatre zagrije, tako i Marija nije mogla ne primiti sve milosti, a Bog ju je svojom prisutnošću pozlatio.

Zlato je najljepše, najomiljenije te ono i priliči Kralju.

Pisano je da se zlato u vatri kuša. Naša je Majka, iako bez grijeha istočnog začeta, bila očišćena u vatri boli kad je gledala muku svoga Sina i kad je mač boli probo njeno sveto srce dok je stajala pod križem.

I kad zamišljamo zlatnu kuću, tako sjajnu i bogatu, Marija je još veća jer tko je dostojan nositi Boga?!

Onaj koga ne mogu obuhvatiti nebesa, smjestio se pod srcem te jednostavne Djevice.

Kućo zlatna, budi nam utočište kao što svi mi kad se sprema nevrijeme i oluja, bježimo i sklanjamo se u kuće nalazeći zaštitu i sklonište.

Pomozi nam da i mi pred svim našim nevoljama nađemo sklonište pod tvojim srcem i u najljepšoj palači osjetimo tvoju utjehu i ljubav.

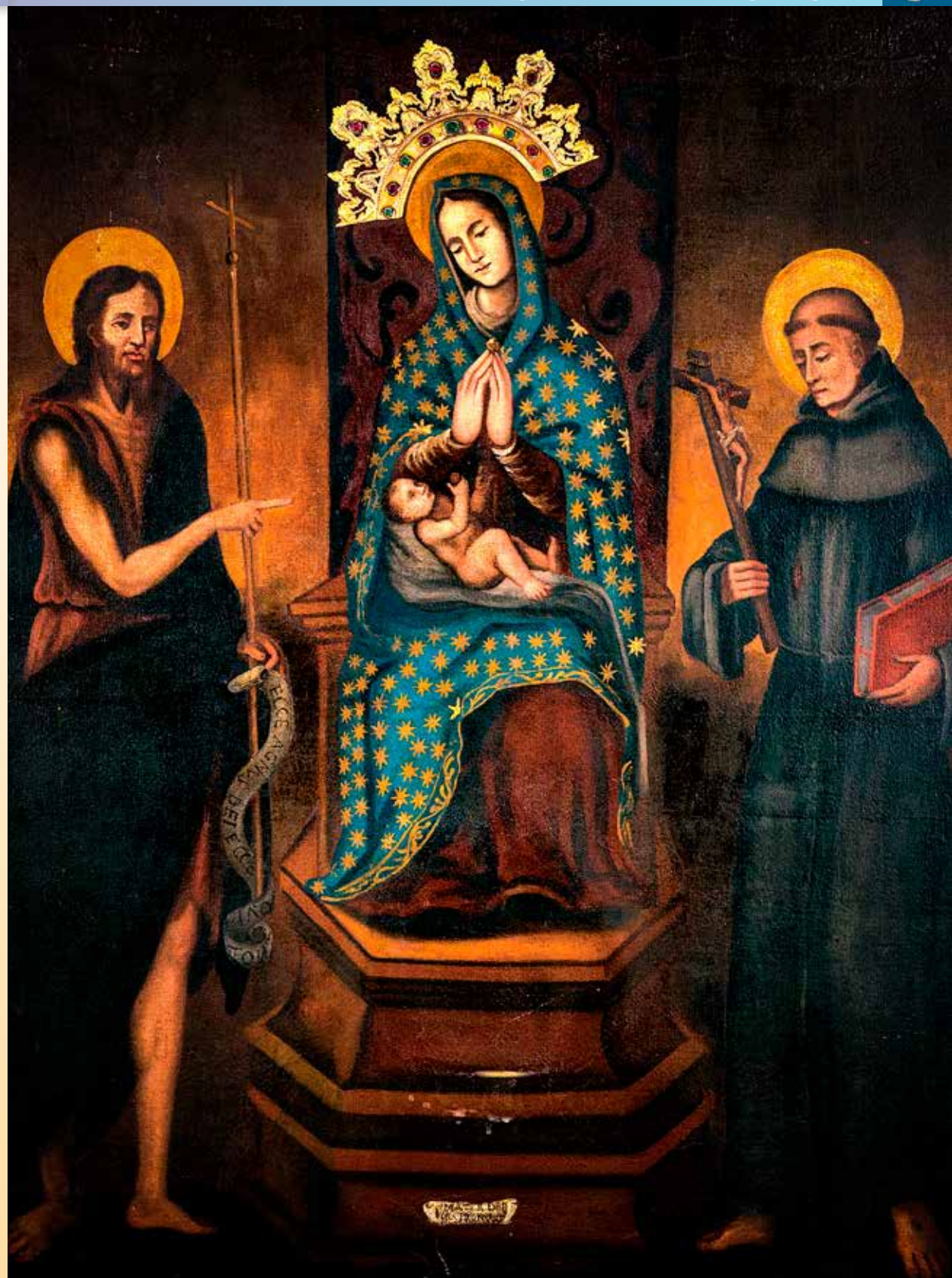
Jer ti si naša Majka koja čuvaš život pod svojim srcem, pokazujući nam da iako smo bolesni, slabi i ranjeni grijehom Ti nas ne odbacuješ, već nas štitiš, bdiješ nad nama i prinosiš nas svome sinu Isusu koji je naše boli uzео na se i naše rane iscijelio.

Hvala ti, Majko, ti koja si uzor svim majkama i koja s razlogom nosiš naziv *Kućo zlatna* jer uz tebe se sve pozlaćuje, te moleći i ljubeći Tebe, molimo te da se naše obitelji obogate neprocjenjivim blagom koje moljac ne nagriza.

Kućo zlatna, koja si prije svijeta predodređena da nosiš Boga i sudjeluješ u spasenju palog ljudskog roda, moli za nas i zagovaraj nas kod svoga Sina.

Zagovaraj nas u ova teška vremena kad je nesigurnost sve očitija, a iskrivljene vrijednosti žele zavladatai svijetom.

Moli za naše obraćenje, da se svi vratimo Gospodinu i sklonimo se pod tvoje sveto i bezgrješno srce te nađemo utočište u tebi, *Kućo zlatna*, koja ćeš nas upraviti našem Gospodinu Isusu za kojim svi u dubini svoga bića čeznemo.

Ružo otajstvena

fra Oliver Marčinković

Blaženu djevicu Mariju u Laurentanskim litanijama častimo različitim i najuzvišenijim zazivima koja opisuju njezinu osobnost i njezine zasluge po kojima nas Marija vodi k svome sinu, a jedan od tih zazi-va jest *ružo otajstvena*, „*rosa mystica*“. No, kako u ruži prepoznati Mariju i njenu preuzvišenu povezanost sa svojim Sinom?

Za početak se prisjetimo da krunicu nazivamo i *ružarijem*, a u Njemačkoj ju nazivaju *vijenac od ruža*. U grčko-rimskoj kulturi ruža je bila simbol ljepote, proljeća i ljubavi. Ružu nazivamo najljepšom od svega cvijeća, a kao kraljicu cvijeća lako ju možemo povezati s Marijom koju također nazivamo kraljicom. Ruža ima jaku simboliku i darivamo ju posebnim ljudima, u posebnim prigodama kad želimo prenijeti posebnu poruku. Marija nam je porodila najljepši i najveći Božji dar, a to je Isus Krist, naš Spasitelj. Kao što je ruža simbol ljubavi, tako je i Marija simbol ljubavi prema Bogu i čovjeku.

Ali ruža nam je i prikaz lika i života Marijina. U ljupkom zelenilu ruže i grmlja koji ju krase vidimo radosna otajstva u kojima Mariju slavimo kao Bogorodicu i cvijet koji nikada ne vene. U obilatom trnju ruže prepoznajemo žalost i tugu koja obuze Mariju vidjevši muku i patnju svoga sina koju je morala nijemo promatrati. A na kraju, kao vrhunac ove biljke, vidimo cvijet kojemu se najviše divimo, koji simbolizira slavu Isusova

uskrsnuća i uzašašća te i samog Marijinog uznesenja na nebo i njene proslave kao kraljice neba i zemlje. Zato Marija i jest najljepši duhovni cvijet. No Marija nam je također i otajstvena, a ta otajstvenost se očituje se i u dogmi njezinog uznesenja na nebo. Za razliku od drugih svetaca, mi nemamo Marijin grob i ne častimo nikakve njezine relikvije. Ona nam je skrivena jer nije tu na zemlji, nego je bez sumnje uznesena na nebo gdje nas zagovara kod svoga Sina.

Marija je doista „*Ruža otajstvena*“ jer joj je život cvao najljepšim krepostima, milostima i zaslugama, ispunjen trnjem i bolom. Kao takva je zavrijedila biti uznesena i proslavljena na nebu dušom i tijelom. Ruže su mistični simbol pozdrava koji šaljemo Mariji sa svakim izgovorenim „*Zdravo, Marijo*“. Pozdravljajmo, dakle, Blaženu Djevcu Mariju, ružu otajstvenu i molimo njezin zagovor da smognemo snage prihvatiti sve boli i patnje, da uvijek spremno odgovaramo svojim životom „neka mi bude po riječi tvojoj“ te budemo pravi Kristovi učenici po njezinu uzoru.

Tornju bjelokosni

fra Valentino Radaš

Majko Marijo, tornju bjelokosni! Zastajem u Tvojoj prisutnosti i pitam se što mi taj neobičan litanijски zaziv progovara o Tebi. Kad razmišljam o tornju, misao mi najprije smjera na njegovu visinu. Pitam se što mi visina tornja progovara o Tebi, koja si samu sebe nazvala neznatnom službenicom Gospodnjom. Kako mogu prepoznati visinu u neznatnosti ili uzvišenost u malenosti? Upravo mi Tvoja neznatnost i malenost otkrivaju Tvoju uzvišenost. Kod Tebe vrijedi logika – što si manji, to si veći. Od Tvoje malenosti Bog je učinio nešto predивно jer velika Ti djela učini Svesilni. On Te je odabrao za Majku svoga Sina Isusa Krista i za našu Majku. On Te je poput tornja izdigao iznad nas, svoje ljubljene djece. Tvoje uzdignuće nad nas nije nama na poniženje; nisi iznad nas zato da nas gledaš s visoka, već da brižno bdiješ nad nama. Dobro Ti je poznato kroz kakve sve nevolje moramo proći u ovoj suznoj dolini. Ti bolje od nas prepoznaješ zamke zloga koji nas želi odvratiti od Božjeg puta. Ne prestano nas pozivaš da hrabro i ustrajno koračamo Božjim putem. Potičeš nas da koristimo snažna i učinkovita sredstva za borbu na našem putu, a to su molitva i post. Kad molimo, ne bojimo se budućnosti, a kad postimo, ne bojimo se zla. Učiš nas, Majko, da se u molitvi i postu krije čudesna snaga koja je sposobna mijenjati naša srca i

srca onih za koje molimo i za koje se žrtvuemo. Pomozi nam da svoja srca otvorimo Bogu i da mu se predamo bezrezervno jer jedini On može ispuniti čežnju naših srdaca; u Njemu je pobjeda i snaga; u Njemu je potpuna radost i mir.

Majko Marijo, zastajem u Tvojoj prisutnosti i dalje razmišljam o tornju, o tornju bjelokosnom. Što mi bjelokost govori o Tebi? Ona mi progovara o Tvojoj vrijednosti, nježnosti, blagosti i čistoći. Majko Marijo, vrijedna si u Božjem naumu spasenja. Bog Te je odabrao da sudjeluješ u djelu otkupljenja svih nas. Isus Krist, Tvoj Sin, cijena neprocjenjiva, dao je svoj život za nas. Naša se vrijednost očituje u žrtvi ljubavi Isusa Krista. Izmoli nam milost da se neprestano ogledamo. Ne u ljudskim, nego u Božjim očima. Pomozi nam da shvatimo svoju istinsku vrijednost.

Zdravo, Marijo, milosti puna koja si zahvaćena i preobražena Božjom nježnošću i blagošću. Ti trajno živiš u Božjoj ljubavi i želiš da svako Tvoje dijete ima iskustvo te iste ljubavi koja ima snagu preobrazbe srdaca. Majko nježne ljubavi, izmoli nam milost da nas Božja ljubav zahvati i preobrazi kako bismo upoznali veličinu Božje ljubavi prema nama.

Tornju bjelokosni, tornju čistoće! Tvoja čistoća sjaji iznad svih drugih kreposti. Sjajem svoje čistoće budi nam primjer da rastemo u kreposti čistoće kako bismo na ovozemaljskom putovanju čišće gledali jedni druge te kako bismo u vječnosti gledali Boga. Majko Marijo, tornju bjelokosni, moli za nas!

Vrata nebeska

fra Kristijan Pisac

Iz knjige proroka Ezekijela: „Zatim me odvede k vratima što gledaju na istok, a slava Jahvina uđe u Dom na vrata koja gledaju na istok. Tada me Duh podiže i odvede u unutrašnje predvorje. I gle: Dom bijaše pun slave Jahvine.“

Majko Marijo, ti si ona vrata koja gledaju na istok, ti si onaj Dom u kojem se svidjelo Bogu prebivati, Dom u koji je ušla sila Svevišnjega, u kojem on prebiva i kroz čija vrata on ulazi u svijet. Ti si ona dodirna točka koja je ponovno spojila Boga s čovjekom. Ti si prepoznala pastirov glas kada si se odazvala govoreći: „Neka mi bude“ i od njegovog janjeta postala si vrata ovcama, vrata kroz koja prolazi Dobri pastir, Sin tvoj i izvodi stado svoje na pašnjake života vječnoga.

Doista, Majko, da se nisi odazvala kako bi on došao na svijet? Kroz koja vrata bi ušao da su ona koja gledaju na istok, ona kroz koja je on odlučio proći bila zatvorena, da tvoje srce nije bilo spremno ili da ga nije željelo primiti? Kako bi Bog postao čovjekom da nije imao čovjeka u kojem će se utjeloviti i da nije imao za Dom svoje slave, tvoju majčinsku utrobu koja ga je ponizno primila?! Ti si vrata koja se uvijek širom otvaraju svakomu tko na njih pokuca svojom molitvom, poniznim pogledom ili skrušenim uzdahom, vrata koja se otvaraju da na dušu koja Boga zaziva po tvom imenu, Marijo, izlije svoju dobrotu i milost.

Ti si onaj uski put i malena vrata koja vode u Život, ti si primjer u koji se moramo ugledati kako bismo se naučili poniznosti, da bismo se umanjili i tako mogli proći u nebo.

Ti si najukrašenija i najljepša vrata koja stoje na ulazu u raj jer si ti, Majko, odraz onoga što se krije iza tih vrata.

Ti si vrata koja stoje nasuprot vratima paklenim, izlaz na koji duše izlaze iz ove suzne doline u nebesku radost. O, rajske dveri! O, vrata koja po dubokoj poniznosti uzdižeš svoje nadvratnike da uniđe Kralj slave! O, vrata koja primaju duše grešnika da uđu u nebesku slavu! O, Marijo, vrata nebeska, moli za nas!

Glasnik velikoga Kralja

fra Kristijan Pisac

„Dok je tako išao zaognut kratkim ogrtačem, on koji se nekoć oblačio u grimiz, kroz jednu šumu francuskim je jezikom pjevao pohvale Bogu. U to najednom na nj nasrnu razbojnici. Kad su ga zapitali tko je on, čovjek je Božji punim glasnom uvjerljivo odgovorio: 'Glasnik sam velikoga kralja! Što hoćete? Oni ga izmlatiše i baciše u jamu punu snijega govoreći: 'Lezi tu, klipane, glasniče Božji!' Valjao se tamo-amo i otresavši sa sebe snijeg izvukao se iz jame. Silno se zbog toga radovao i visokim glasom kroz šumu pjevao pohvale Stvoritelju svega.' (1 Čel 7, 16)

Brat Franjo, nakon što se u potpunosti odrekao svega što ga je vezalo za ovaj svijet, on koji se nekoć oblačio u grimiz, svukao je sa sebe odijelo koje je predstavljalo staroga čovjeka i obukao se u novoga zaognut tek neuglednim ogrtačem, pokrivalom neuglednih seljaka. Prihvatio je poziv i poslanje koje mu je Raspeti s križa povjerio. Zagledan u Njega, siromašnoga i prezrenoga, želio je postati kao On. Znao je da ne može služiti dvojici gospodara, stoga je jednoga odbacio, a uz drugog cijelim bićem prionuo (usp. Lk 16, 13). Po ljudskome, gledajući Franju, a tako su držali i njegovi najbliži, izgleda da je odbacio zdrav razum ili, kako danas često kažemo, mu je nedostajalo razboritosti. Čemu to odbacivanje svega materijalnog, čemu narušavanje vlastitog zdravlja oskudnom odjećom i ishranom? Franjin život nam je često ta-

jna koja izaziva čuđenje, ali ujedno i divljenje. Pokušavajući to shvatiti ovozemaljskim pogledom nikada nećemo razumjeti i bit ćemo kao razbojnici iz gornjeg teksta koji nisu razumjeli Franju govoreći: „To je samo klippan“ (1Čel 7, 16). Ali nije blaženi Franjo tako živio iz vlastite dobrote i pobožnosti, nego zato jer je poznavao svoga Gospodara, Velikoga kralja. Čuo je Franjo njegov glas s križa, glas koji je u njemu raspalio silni oganj ljubavi Božje. Franjo poput serafina, izgarajući u Ljubavi, nije se mogao obuzdati, u njegovu srcu su neprestano odzvanjale riječi: „Ljubav nije ljubljena.“ Na pitanje razbojnika tko je on, spremno odgovara: „Ja sam glasnik Velikoga kralja“, što hoće reći glasnik Božanske ljubavi. Znao je Franjo čiji je sluga i poslanik, znao je da mu je gospodar strog i ljubomoran Bog (usp. Pnz 9, 5) koji ne trpi one koji su dvostruka srca. Ispunjen strahom Božjim nije bio nerazborit, dapače bio je mudar, poučen nebeskom mudrošću koja posramljuje mudrace ovoga svijeta koji se ravnaju za požudama srca, a uzvisuje one koji su slabi i ludi ovome svijetu. Ništa Franjo nije imao ni posjedovao, a ipak sve je imao darujući se bezuvjetno Onome koji govori: „Sve moje i tvoje je“ (Lk 15, 13). Život posvećen Bogu jedinome nije život odricanja, nego život primanja iz ruke Onoga čije je sve, Onoga koji se radi nas razdaje do kraja polažući i sam svoj život da bismo mi imali život vječni.

Isuse, koji si svetome Franji progovorio s križa i raspalio u njemu žar svoje ljubavi, daj da i mi pozorno oslušujemo tvoj glas u srcu, spremno odgovorimo na taj poziv i tako postanemo glasnici tvoga kraljevstva ovome svijetu kojem nas šalješ.

